

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 180 Lei
Pe jumătate . . . . . 90 Lei
în America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrația și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Scrieri rele și scrieri bune

Astăzi se tipăresc valuri de gazete și mormane de cărți — Dar cele mai multe nu răspândesc lumină, ci întunec

de GAVRIL TODICA

Astăzi codri întregi se prefac în hârtie. Iar hârtia cea mai multă se prefac în gazete și cărți.

Valuri de gazete și mormane de cărți roiesc zilnic de sub teascurile tipografiilor, încât om să fi, ca să le poți ținea socoteala, necum să le citești.

Ne-am aștepta, ca după atâta slovă tipărită și răspândită în toate colțurile pământului, oamenii să fie mai buni, mai înțelegători de nevoile altora, mai iubitori de pace, mai milostivi.

În loc de așa ceva, par'că din zi în zi oamenii sunt mai răi, mai mincinoși, mai ticăloși. În loc să simțescă și să aline durerile celor năcăjiți, nu-și simțesc nici durerile lor, ci prin viață ticăloasă și-le sporesc. În loc să simtă nevoile altora și să le curme, ei mai degrabă își înmulțesc nevoile proprii, prin lăcomie și desfrâu, prin trufie și mărire deșartă. În loc să fie iubitori de dreptate, mai degrabă sar în hora minciunilor. Toate aceste sunt dovezi, că învățăturile propovăduite de slova scrisă sunt și ele ticăloase.

Și de fapt, cam așa este.

Să nu mergem peste țări și mări, ci să rămânem în cuprinsul României noastre. Dacă luăm pe rând gazetele ce se tipăresc la noi, fie românești, fie ungurești, fie germane sau în alte limbi, observăm foarte ușor, că cele mai multe sunt *foi de partid*, cari urlă și improașcă venin asupra altor partide. Foarte puține sunt cu judecata senină, liniștită, bine cumpănită.

Așa sunt și cărțile. Cele mai multe sunt stropite și ticnite. Mai mult strică decât dreg. Afară de cărțile de știință, cari și ele sunt uneori *foarte deochiate*, celelalte scrieri par'că se iau la întrecere după modă, după halaripuri, după ademenirile satanei. Semn că autorii lor sunt tot oameni bețivi, oameni stricați. Iar dela pomi răi nu poți aștepta roade bune.

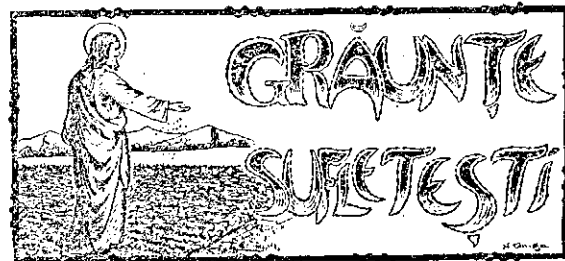
Dela scorpii și vipere te poți aștepta numai la venin ucigător, dacă nu pui seama și nu te aperi.

Trei sferturi, din toate gazetele și cărțile, ce ies din tiparnițe, s'ar putea arunca în foc. Ne-ar aduce mai mult folos mistuindu-se în flacări și dându-ne căldură, în loc să ne otrăvească mintea și sufletul.

Otrava ne roade atât de adânc toate măruntaele, încât nici binefacerile științelor nu le folosim spre înaintare și ușurare, ci de-a dreptul spre ticăloșie și prăpăd. Căile ferate, telegrafele, telefoanele, automobilele sunt mijloace bune în sine și potrivite de a ne ușura traiul. Dar în loc să ne ușurăm cu ele, mai degrabă ni-l îngreunăm. Că războaiele mai ușor se poartă cu iscodirile aceste, decât fără ele. Hoții mai degrabă scapă cu automobilele decât pedestri. În vagoanele cele mai elegante, în automobilele cele mai luxoase de multe ori călătoresc sufletele cele mai negre. Ce folos de radio și avioane, de toate minunile științei, dacă oamenii nu progresează, sufletește, cu ele? Un mare cugetător ne-a spus, cu multă dreptate, asemănarea cum Saul din Biblie a eșit să caute asinul și a găsit împărăția. Cei mai mulți învățați și bocotani de azi, ies în lume ca să caute mărirea și află asinul.

Sufletește nu sunt vrednici să găsească decât broaște și măgăruși.

Cinstos unui învățat de al nostru în Argentina. Profesorul G. Marinescu, un vestit învățat al nostru, a fost chemat de către republica Argentina din America de sud, ca să țină acolo câteva conferințe. A fost primit pretutindenea cu foarte mare însufiețire și ascultat nu numai de studenți ci și de profesorii universitari. În sfârșit l-au dus în parlamentul din capitala țării, care este Buenos-Aires, l-au pus să șadă în fotoliul unui ministru și l-au sărbătorit ca pe unul dintre cei mai mari învățați ai lumii. Dl. Marinescu a răspuns, mulțumind.

Din viața vechilor creștini Făcliile vii ale lui Nero

Unul dintre cele mai grozave chinuri ale vechilor creștini a fost fără îndoială arderea de vii, la care erau supuși. Tot împăratul Nero a introdus și acest fel nou de a chinui asupra bieților și nevinovaților creștini.

În anul 64 după Hristos împăratul Nero, la sfatul câtorva curteni ai săi, a hotărât adecă, să așeze dealungul drumurilor din minunata sa grădină de pe colina Vaticanului — grădina de astăzi a Papei — stâlpi înalți, pe cari i-a uns cu rășină, iar de ei a legat câte un creștin, cusut în câte un sac plin de paie și uns și acesta cu rășină. Multe mii de creștini erau legați de stâlpi, iar seara, după ce se întuneca, au fost aprinși, ca la lumina lor să se poată face jocurile de circ și întrecerile cu cai.

Nime n'a descris această grozăvie atât de frumos ca marele scriitor polon H. Sienkiewicz, care iată cum ne povestește această grozăvie:

Nici nu se înnoptase bine și primele valuri ale poporului și începuseră a năvăli în grădinele împăratului. Poporul, în haine de sărbătoare, încununat cu flori, se ducea cântând să privească un lucru ne mai văzut. Mai toți erau beți. Se mai văzuse la Roma oameni arși de vii, dar nici odată nu fuseseră atâția osândiți. Mulțimea, după ce intră în grădină, înmărmuri de groază. Aleele (locuri de plimbare) mai de seamă, cece se infundau în crânguri, cele mărginite de livezi, lacurile, pajiștile împodobite cu flori, — erau pline de stâlpi unși cu rășină, de cari legaseră creștini.

Din susul movilelor, unde ochii nu mai erau împiedecați de perdeaua pomilor, se puteau vedea șiruri întregi de trupuri înflorate. Atât erau de multe, încât cei de aproape pareau catarturi (o bucată lungă de lemn, de care se sprijinește pânzăria unei corăbii) de corăbii, iar cei depărtați o pădure de sulite.

Începuse a se înnopta și apăruseră cele dintâi stele. Lângă fiecare osândit se așezară sclavi (robi), având în mâni făclii, și, când trâmbițele sunară începutul serbării, dederă foc la rădăcina stâlpilor.

Paiele ascunse sub flori și stropite cu rășină se aprinseră numai decât, dând o flacără

albă, care, crescând mereu, începu să desfășure cununile de iederă și să lingă picioarele osândiților. Poporul tăcu. În grădina răsună un lung geamăt de durere, scos din mii de piepturi chinute. Unii dintre osândiți ridicau ochii la cerul înstelat și cântau preamărind pe Hristos. Poporul asculta. Dar și inimile cele mai împietrite se îngroziră, când din susul stâlpilor, voci sfâșietoare de copii începură să strige: „mamă, mamă!” Chiar cei beți fură scuturați de un fior, văzând capetele cele nevinovate, înclinate de durere, sau învelite de fumul ce începuse a înăbuși pe cei osândiți. Flacăra se suia mereu și înghițea una câte una cununile de iederă și de trandafiri. Aleele principale și cele laterale se aprinseră; păduricile de arbori se iluminaseră, ca și livezile și pașiștile cu flori; apa din bazine și lacuri începu a sclipi; frunzele tremurând se vopsiră cu roșu și se făcu lumină ca ziua. Mirosul de carne friptă umplu grădina, numai decât, în vasele de ars parfum sclavii aruncară smirnă și aloe (un fel de rășină binemirosoasă ca și smirna și tămâia). Ici și colo în mulțime se ridicară țipete de milă și beție veselă. Strigătele creșteau din ce în ce, cu cât creștea și focul ce înfășurase acum toți stâlpii, se suia la piepturi, răsuca părul cu suflarea lui fierbinte, împăinjina fețele înegrite și se urca apoi și mai sus, ca și cum ar fi vrut să arete biruința și mărirea puterii care-l deslănțuise.

Încă de când începuse spectacolul, împăratul apăruse în mijlocul poporului, pe un splendid car de circ, înhamat cu patru armăsari albi. Purta un costum de vizitii. Îl urmau o mulțime de alte cară, pline de curtezani luxos îmbrăcați, de senatori, de auguri, de femei goale și încununat, cari, bete, și cu amforele (vase cu două toarte) în mâni, își spârgeau pieptul strigând. În urmă-le muzicanții cântau din chitare, din harpe și din trâmbițe. În alte cară erau femei și fetișoare romane, tot așa de bete și jumătate goale. De amândouă părțile fiecărui car unii sclavi băteau tobele, alții semănau flori sub picioarele cailor. În mijlocul fumului și făcliiilor omenești, alaiul înainta pe alea principală. Împăratul își mâna caila la pas, uitându-se la trupurile ce

ardeau, și asculta cum îl aclamă poporul. Brațele lui urâte, întinse pe hățuri, parcă binecuvântau poporul. Fața și ochii lui întredeschiși zâmbiau, și, încununat cu aur, strălucea mai pre sus de oameni, ca un soare sau ca un zeu.

Uneori se opria în dreptul vreunei vergure, al cărei sân începea se sfârâie în foc, sau în dreptul vreunui copil cu obrazii arși. Pe urmă își relua drumul, urmat de cortegiul său beat, nebun și urlător. Din când în când saluta poporul apoi, trăgând de hățurile aurite, se apleca înapoi și vorbea cu mai marele serbărilor. În sfârșit, ajungând la fântâna cea mare, la răscruciul alor două alee, se coborî din car, făcu semn tovarășilor și se amestecară între popor.

Strigăte și aplauze îl salutară. Toți îl înconjurară. Pe marginile fântânei ardeau o sută de făclii. Împăratul îi făcu ocolul, oprindu-se spre a spune câte ceva despre bieții osândiți.

Pretutindeni stâlpii arși începuseră să cadă deacurmezișul drumului, umplând aleele de fum, de scântei, de miros de tăciuni și de grăsimi pârliță. Luminile se stingeau toate. Grădina se înegura. Poporul speriat se îmbulzia la porți. Unii dintre ei se opreau să întrebe în gura mare: „Ce zeitățe e aceea, de le dă atâta putere în fața morții?”

Nimeni nu mai era în grădina, toți o părăsiră. Numai ici colo mai troznea câte un jăratec, când de prin toate colțurile marelui grădini se îmbulziră niște oameni rău îmbrăcați, cu cearceafuri la subsuoară, în cari, întinzându-le pe pașiște, începură să adune oasele și cărnurile neare și să le învalue cu mare scumpătate. Alții, cărora nu le au rămas oase și cărnuri, adunau și rămășițele de stâlpi arși și, sărutându-le, le ascundeau ca pe o comoară.

Cine erau oare acei oameni rău îmbrăcați și pentru ce ascundeau rămășițele acestea? Erau creștini, cari veniră ca să ducă la casele lor rămășițele scumpe ale martirilor și să le ascundă, cu cea mai mare scumpătate, ca pe niște relicvii (rămășițe) făcătoare de minuni.

Iuliu Maior.

Mărci noi „Dobrogea“

Din prilejul serbărilor din Dobrogea, s'au tipărit mai multe mărci, cari s'au pus în vânzare începând cu ziua de 25 Octomvrie.

Mărcile au următoarele chipuri.

Cele de un leu sunt de culoare verde închisă și au chipul regelui Carol I și al regelui Mihai I.

Cele de 2 lei, sunt de culoare roșie închisă și au chipul portului Constanța cu farul de pe dig.

Mărcile de 3 lei sunt negre și cu chipul mărcilor de 1 leu.

Mărcile de 5 lei sunt violete și cu chipul monumentului dela Adam-Klissi.

Mărcile de 750 lei sunt de un albastru deschis și cu chipul mărcilor de 5 lei.

Mărcile de 10 lei au culoare albastră închisă și chipul podului dela Cerna Voda.

Mărcile de 20 lei sunt roșii și cu chipul mărcilor de 10 lei.

Furnici cărătoare de apă

În Africa de miază-zi trăiesc furnicile termite — un soi de furnici mari, albe. Aceste furnici păstrează totdeauna umezeala în mușuroaiele lor, chiar și pe vreme de secetă mai îndelungată, când plantele se uscă de căldură.

Dela mușuroiu și până la locul unde găsesc apă în pământ, sapă un tunel lung pe care umblă sus și în jos cărând apă. Apa o folosesc furnicile pentru casa lor și pentru stropirea grădinilor pline de ciuperci din cari se hrănesc.

Căratul apei se face într'una ziua și noaptea; fiecare furnică face drumul în sus și în jos într'o jumătate de ceas.

Mai multe furnici cară apă noaptea. Și zumzetul pe care îl fac când lucrează noaptea, se poate auzi destul de bine.

Furnici cărătoare de apă sunt și celea din Australia.

Citiți „Unirea Poporului“.

Foița „UNIRII POPORULUI“.

Misionari printre păgâni

În 5 Dec. 1884 papa numește episcop pe vicarul Ioan Cagliero.

Ca episcop, întreprinde o călătorie în regiunea lui Rio-Negro, printre sălbatici, cu scopul de a-i întoarce la religia creștină. Două luni de zile s'a adăpostit într'o colibă amărită, făcută din pari și grădele și acoperită cu crengi, lipită cu lut, iar deasupra înfundată cu strat gros de pământ. De cinci-șese ori la zi aduna pe sălbatici și-i învăța. De mâncare le dădea orez și carne. Cu de aceste se hrănea și episcopul, împreună cu însoțitorii săi Milanesio, Panaro și ceilalți. Întâiu au fost botezați copiii și fetele, apoi părinții acestora, cari au fost și cununati după legea creștină. Numai doi șefi nu au putut fi botezați, din cauza că ei nu voiau să se mulțamească numai câte cu o femeie. Un al treilea șef, cu numele Shayneque, nu voia să se boteze de năcaz, că din tribul (ceata) lui guvernul argentin a rupt 80 de familii pentru a-le coloniza, adevărat a le mufa și așeza în regiunea Neuquen.

Episcopul și însoțitorii au trecut de aici pe țărmul drept al lui Rio Negro, unde a botezat 70 de adulți și câțiva copii. Din tribul lui Shayneque au întors (convertit) și botezat

1300 de suflete. Noaptea le petreceau afară, în liber, episcopul într'un cort iar părintele Milanesio într'un trunchiu scobit.

În Ianuar 1887 au ajuns în Roca, 600 km. departe dela orașelul Carmen. Are 1000 locuitori, colonizați aici și susținuți de guvern. Dimineața și seara, sunt chemați cu sunet de goarne la catehizație.

De aici voiau să plece printre munții Cordileri ca să ajungă în Chili. Voiau să se opriască mai întâiu la colonia Malbarco. Dar planul acesta nu s'a putut îndeplini, fiindcă în 2 Martie 1887, episcopul trecând călare pe niște cărări primejdioase, s'a răsturnat cu cal cu tot și s'a lovit greu, încât era în primejdie de moarte. A zăcut în pat 25 zile și numai după însănătoșare a putut pleca mai departe, ajungând în Chili, însoțit de misionarul Rabagliati, apostolul leproșilor din aceste părți.

Va întreba cineva, că în lunile Ianuar — Faur — Martie cum poate dormi cineva afară, ori în corturi subțiri, în trunchiuri scobite?

Le răspundem, că în Argentina, Patagonia, Chili, anotimpurile sunt tocmai întoarse față de anotimpurile dela noi. Cu alte cuvinte: când la noi e vară, acolo e iarnă; când la noi e primăvară, acolo e toamnă. În Ianuar pe acolo e ca la noi în luna lui cupțor. În Argentina e vară pe la Crăciun și Bobotează, și toamnă pe la sfințele Paști. Grăul se secără în Ianuar. Sânzienele, Sân-Petru și Sântă-Măria cad iarna. Dacă în luna lui Noemvrie am da o tele-

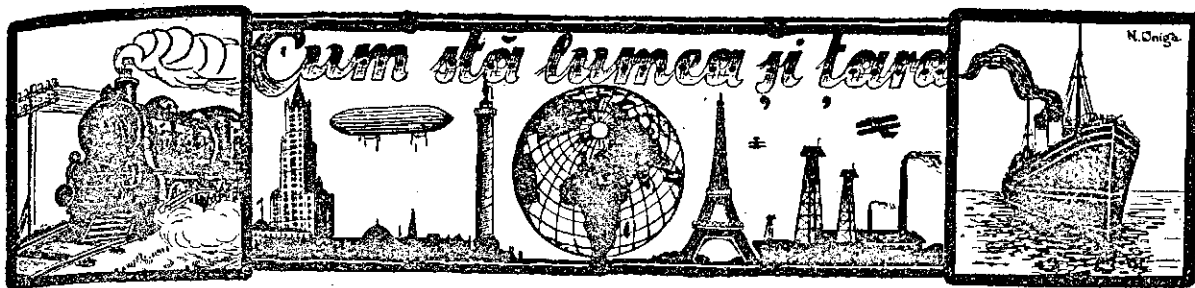
gramă, cu telegrafia fără fir (ca să ne vină răspuns urgent) la Buenos-Aires, întrebând despre mersul vremii de pe acolo, ni-s'ar răspunde că e primăvară: sămănturile sunt verzi, pomii dau în rod, pădurile înverzesc.

Nu trebuie să ne mirăm de lucrul acesta, dacă învățăm cât de cât geografia.

O călătorie anevoioasă a misionarului Savio

Santa Cruz e un orașel în partea de răsărit a Patagoniei centrale. În apropierea acestui orașel locuiesc sălbatici din semințele tehuelce și araucan. Sălbaticii tehuelci nu au șefi (căpetenii). Trăiesc fără nici o disciplină, omorându-se unii pe alții. Din cauza aceasta, guvernul argentin i-a despărțit, așezând o parte din ei între riurile Santa Cruz și Sallegos, ca să fie mai strimțorați și înfrânați mai ușor. A doua parte a așezat-o între riurile Santa Cruz și Cico, tot cu scopul de a-i stămpăra. A treia parte a colonizat-o mai în jos, mai spre miazăzi, dela riurile aceste, în ținutul riului Deseados, unde abia sunt câteva familii araucane, cari însă poartă groază de bătașii tehuelci.

Misionarul Savio, întorcându-se într'o zi dela indiani, voia să treacă pe țărmul drept al riului Santa Cruz. S'a pus într'o luntre, care să-l ducă la o corabie, ce ducea lemne pe seama guvernului și care staționa aproape de

Groznică ciocnire de trenuri din stația Recea

Trenul Simplon care mergea spre Paris s'a ciocnit cu acceleratul dela Sibiu — Ciocnirea s'a întâmplat noaptea, la ceasurile două și jumătate — Gara Recea era pustie — N'avea nici cine să bată la telegraf înfiorătoare întâmplare — Zeci de morți și răniți — Părinți cari au murit ocrotindu-și copiii

De multă vreme nu s'a mai pomenit în țara noastră o atât de înfiorătoare ciocnire de trenuri, ca cea care s'a întâmplat în noaptea de Joi spre Vineri, 26 Octombrie, în mica stație Recea, din apropiere de orașul Slatina. Poate la Vintileanca, în apropiere de Ploești, care a fost înainte cu 6—7 ani, dacă s'a mai văzut atâta jale și încrâncenare.

Până în ziua când seriem noi acestea șire, se știe despre 34 de morți și 50 de răniți, cari au avut să îndure în stația dela Recea celea mai cumplite chinuri, nu numai trupești, ci și sufletești, pricinuite de spaimă și de groază. Dintre morți, unii au trecut din viață la cea dintâi răbunire a vagoanelor, alții au mai trăit ceasuri întregi, ținuți ca în clește de către alămurile îndoite, și au pierit numai fiindcă ajutoarele au sosit prea târziu. De pe la ceasurile două și jumătate din noapte, când s'a întâmplat nenorocirea, vaietele au răsunat într'una prin noapte, până ce s'a făcut ziuă bine, spre ceasurile opt de dimineață când au putut fi curățite și cercetate toate sfărâmurile vagoanelor încălcate unele

peste altele. Dar să luăm lucrurile pe rând și să arătăm cu deamănuntul ce s'a întâmplat la Recea, lângă Slatina, de care vorbește azi cu groază și înfiorare toată țara.

Cum s'a întâmplat ciocnirea?

Pela ora două și jumătate noaptea, trebuiau să se întâlnească în stația Recea, după obicei, două trenuri: Simplonul care face calea București—Paris și acceleratul care venia dela Sibiu spre București.

La ace era de rând acarul Voinea Marin, care avea îndatorirea să potrivească acele și să deschidă cale pentru celea două trenuri cari se întâlneau. Peste dânsul avea atunci controlul un impiegat cu numele Ion Vasile. Acesta ar fi fost dator să meargă și să vadă, că oare acarul și-a îndeplinit cum se cade slujba sa ori ba?

Cum și-au făcut ei slujba cum nu, destul că la ora anumită de întâlnire, celea două trenuri cari veneau față în față, unul de către București și altul de sus de către Sibiu, în loc să lungece frumos unul pe lângă celalalt, cum au mai făcut-o de atâtea ori,

acum au intrat pe aceeași linie și s'au răbunat cap în cap, ca doi berbeci furioși...!

Acarul Voinea Marin, în loc să-i dea acceleratului de Sibiu calea pe linia a doua, unde li era sorocu, i-a deschis linia întâi unde chiar atunci intrase Simplonul. Că Voinea a făcut această cumplită greșală somnoroș, ori beat, ori nebun te miri prin ce întâmplare, nu se știe, căci el după ciocnire și-a pierdut urma. Destul că celea două trenuri s'au trezit față în față și, înainte de ce ar fi putut fi înfrânate, ele au intrat unul în celalalt, zdrobindu-se într'un chip îngrozitor...!

Într'o clipită, vagoanele cari erau legate de locomotive, s'au sfărmat în țândări, iar țândările și ferele au ucis ori au rănit pe călătorii cari, din nemilostiva hotărâre a sortii, s'au întâmplat să fie acolo. La trenul Simplon, vagonul de manipulație (bagaje) a intrat în vagonul de dormit București-Paris, iar la accelerat s'a sfărmat vagonul de poștă și un vagon de clasa a treia.

Când s'a produs ciocnirea călătorii dormiau aproape toți...!

Ne putem închipui că ciocnirea și sfărâmarea vagoanelor s'a întâmplat într'o clipă cum s'ar zice. Călătorii cari dormiau la o oră atât de târzie, n'au avut vreme să-și de seama ce se întâmplă. Unii au murit în minuta dintâi, fără să mai aibă vreme să se deștepte. Cei ce au avut norocul (ori nenorocul) să se trezească, s'au deșteptat scoțind strigăte sfâșietoare de ajutor...!

Clocotia văzduhul de vaete, amestecate cu pocnituri de oțele rupte și de șueratul aburilor din locomotivele sparte. Apoi scroșnetul ferelor și al lemnelor crepate a înecat cu unele vaete cu tot, iar altele s'au auzit într'una, până în răsărit de soare...!

Călătorii fericiți, cari au avut norocul să scape neatinși în vagoanele mai din urmă, simțind și ei sguđitura, au sărit

țărmlul drept, dar mult mai în jos. Când s'a coborât din luntre, a trebuit să meargă printre petri aproape un km. Cu mare greutate și plin de sudori a ajuns aproape de corabie. Corabierii au trimis atunci înaintea lui o luntre, ca să treacă la ei, de pe țărml. Dar lângă mal, apa era mică și fundul nămolos, încât luntrea nu se putea apropia de țărml. Savio, increzându-se în puterile sale și în ciobotele-i cu turci înalți, sări în nămol. Acesta era însă mult mai desfundat decum credea. Nu se mai putu smulge din el. Fu legat cu frânghii pe sub-suori și așa fu scos afară.

*

Altădată, Savio voia să meargă în sus, pe riul Santa Cruz, între sălbaticii Sulinas, dintre cari botezase 10 inși. A luat o barcă cu patru vâslași, dintre cari doi erau beți, iar al treilea adormise de harnic ce era. Fu silit să apuce el însuș lopata și să vâslească. A botezat 4 copii și 6 adulți. Intre acești din urmă era și un bărbat robust (viguros) de 60 ani, care mai înainte fusese șef de trib. Ii lipsia o ureche. O pierdu-se în luptele, ce le avuse cu sălbaticii din seminția Pampa dela Rio Negro, apoi cu Araucanii, ba și cu Tehuelci, din seminția sa. Căzuse prins la Araucani. Aceștia i-au tăiat urechea.

Dela Sulinași a apucat Savio spre riul Lico, în ținutul căruia a botezat 11 sălbatici. Și aici a răsbibit foarte anevoe. Pe drum l-a ajuns o ploae cu vânt aspru.

Săcuiul și ciasul

Un Săcui cam într'o parte
 În mână cu o hârtie,
 Alerga în fuga mare,
 În sat la cântălarie
 Spunând că-i chemat în lege,
 Dar nu știe în ce treabă
 De-aceea aleagă bietul,
 C'o s'ajungă mai de grabă.
 Când ajunge însă acolo,
 Nime în cancelarie,
 Doară ușa e deschisă,
 Și pe masă'o pălărie
 Sub care judecătorul,
 Iși pusese frumos ceasul,
 Ca să știe pe ce vreme,
 Are să nceapă procesul.
 Ce-și gândește bietul Ianoș:
 Pân'ce vine domnul jude,
 Ia mă pun să șad o leacă,
 Dar sub pălărie-aude:
 Tic, tac, tic, tac, orologiul,
 Care nu stătea de loc.
 Și gândea mirat Săcuiul:
 — Ce să fie sub colop.
 Alta nu poate să fie
 Fără este un șoarec mare,
 Dar io-l loveștem cu bâta
 Și apoi călcăm în picioare.
 Și apoi când Dom jude vede

Ce făcut io, pare bine,
 Scoate bani din bughilareș.
 Și cinstește fain pe mine,
 Căci is lănoș lui Kis Pișta.
 Săcui mare și 'nvățat,
 Omorât șoarece ala.
 Și kolop nu fost muncat.
 Apoi când spunem la Raki,
 Io ce lucru bun făcut
 Dă la mine carne friptă,
 Și palincă de beut. —
 Și ne mai gândind Săcuiul,
 Că la urmă ce'o să fie
 Troasc cu bâta ce o avea 'n mână
 La Dom jude 'n pălărie.
 Iară ceasul bată-l norii,
 Dă rostogol pe podele,
 Și Săcuiul cu călcăiul,
 Mi-l face de loc posdrele.
 Dar în larma ce Săcuiul,
 O făcea, iată de odată
 Și Dom jude ce' auzise
 Larmă, 'n ușa să arată.
 — Ce te-a apucat, măi lănoș
 Zise judele răstit?
 — Nu facem nimic Don jude,
 Făr'un șoarec omorit
 Care când venit mai inte,
 Aici în cancelărie,
 Șoarecul rodea pe masă,
 La Dom jude 'n pălărie.
 Dar io nu lăsat să munche,

din tren pe ferești și au alergat să vadă ce este?

Câțiva au alergat în gară, să aducă ajutoare, dar au găsit gara pustie...! Cancelariile erau goale și nici un suflet de om nu se vedea nici pe afară. Atunci un domn care cunoștea telegrafia, s'a așezat el la masa cu aparatele și a dat de știre cu semne la garile vecine, la Slatina și la Craiova, să vie oameni la Recea, că-i mare năcaz.

Și abia după două ceasuri, spre ziuă, au început să vie ajutoarele.

Acarul păcătos, din pricina căruia s'a întâmplat nenorocirea, s'a făcut nevăzut. Tot așa funcționarul Ion Vasile, controlorul...

O familie urmărită de soartă

Intre cei dintâi morți cari au putut fi scoși la rezezeală de sub dărâmături, au fost: inginerul italian *Rocca*, nevasta lui și fetița lor, *Nadia*. Acest inginer este fiul aceluia general italian, care pierise mai în vară, tot la noi în țară, într'o nenorocire de automobil. Atunci, când a murit bătrânul *Rocca*, fiul său, mort acum, mânase mașina. Iar la Recea, mâna sortii l-a ajuns și pe tinărul *Rocca*, dimpreună cu nevastă și cu fată cu tot. Ei tocmai se duceau acum acasă, în Italia, să pună parastas după bătrânul general, dar n'au mai ajuns, căci la Recea au pierit și ei cu toții...!

Nevasta tinărului *Rocca* este o româncă dela București, din familia *Băicoianu*. Iar fetița *Nadia*, o avea dna *Rocca* dintr'o altă căsătorie mai dinainte.

Altă foarte jalnică întâmplare a avut o familie românească întreagă, pierind deodată tata, mama și trei copii. O mamă a pierit deasemenea dimpreună cu 3 copii, fără să se mai poată ști nici măcar cine erau.

Pălăria lui Don jude,
Și acum vezi că șoarec cela,
Tace nu se mai aude.
— Vai trăsnițe-ar cap de vită,
Doar acol sub pălărie,
A fost ceasul meu de aur...!
Și apoi nici una nici alta,
Făr' vail tulail Doamne sfinte,
Și răcnete ca de taur
Ce-o mai fi pățit Săcuiul,
Nu mai știu, doar Iános știe,
Dar de'atunci n'a mai dat bietul,
Pe la cea cancelărie
Căci i-a fost destul cu asta
Iară când avea vre-o treabă,
Iși mâna Iános nevasta.

Pețelca

Iuliu Domșa
inv.

Cam să ne asigurăm împotriva secetel. În legătură cu marea secetă din anul acesta, agronomii învățați dau sfat tuturor lucrătorilor de pământ, să se asigure împotriva secetei în modul următor: Să facă arături cât mai adânci și să sape bucatele cât mai des.

Lucrul e ușor de explicat. Cu cât se face arătura mai afundă, cu atâta evaporază mai cu greu apa din pământ. Și cu cât se sapă mai des, cu atât vor fi mai puține buruieni, cari foarte multă umezeală sug din pământ și care umezeală astfel rămâne numai plantelor folositoare.

O scăpare minunată

Intre călătorii cari au scăpat de moarte, a fost și preotul *Arigoni* dela arhiepiscopia catolică din București, care a rămas neatins în locul cel mai primejdios. Tovarășii săi de drum, cu cari era în vagon, au pierit cu toți, iar preotul *Arigoni*, n'a primit nici măcar o rană, cât de mică.

Tot așa a scăpat, în vecini de Inginerul *Rocca* și familia lui, un negustor american. El a rămas neatins în patul său, chiar lângă compartimentul unde s'a pustiit inginerul și familia sa.

Intre cei 34 de morți, au fost și câțiva oameni din jurul Sibiului și unii de pe la Hunedoara. Iar dintre cei cari au scăpat, au fost mai ales elevi militari din școala dela Craiova.

Nenorocirea dela Recea a umplut de jale și de groază întreagă țara. Se spune chiar de către Direcțiunea Căilor Ferate, că nenorocirea s'a întâmplat din cauza beției. Acarul *Voina Marin*, fusesse beat, deaceia a greșit schimbătoarea care a îndreptat trenurile unul într'altul!

Marile serbări dela Constanța

cu prilejul împlinirii alor 50 de ani dela realipirea Dobrogei

Constanța, capitala Dobrogei, a avut fericirea să vadă, Duminica trecută, serbări ne mai pomenite, de o frumuseță rară și de o însuflețire mare. Durere că la aceste serbări n'a fost de față o mare parte a țării, reprezentanții celui mai mare și mai popular partid, al național-țărăniștilor. Conducătorii acestui partid au declarat adevăr pe față, că ei nu pot sărbători atunci, când cea mai mare parte a țării geme sub cnutul celui mai tiran partid pe care l-a văzut vreodată țara aceasta.

Incolo serbările au fost frumoase, ba chiar înălțătoare, desfășurându-se după program. Dimineața la 8 și jumătate au sosit parlamentarii liberali, și miniștri, în frunte cu dl *Vintilă Brătianu*, președintele lor, iar la 9 M. S. Regina văduvă *Maria*, A. S. R. Prințesa mamă *Elena*, A. S. R. Prințesa *Ileana*, și toți trei Înălții Regenți. I-a primit primarul orașului cu o vorbire, la care a răspuns I. P. S. patriarh-regent *Dr. Miron Cristea*. Apoi primarul a oferit M. Sale Reginei pâine și sare, iar patru doamne, reprezentând cele patru județe ale Dobrogei, au oferit flori.

Dela gară Înălții oaspeți au plecat la catedrală, unde, pe cele două margini ale treptilor, îi așteptau steagurile fiecărui regiment dela războiul independenței (1877), purtate de câte trei veterani (soldați de pe vremurile acelea), cari luptaseră în regimentul respectiv. Sus, la intrare, doi preoți înalți purtau steagurile regimentelor în cari luptaseră la 1877, și anume preoții *Mohor Vasile* și *Gh. Necșunescu*. Ei le țineau tot așa de voinicește, ca înainte cu un jumătate de veac. Jur împrejurul acestor veterani erau așezate trupele active.

La intrare i-a întâmpinat P. S. Sa *Gherontie*, episcopul Tomisului, căci așa se numea pe vremea Romanilor orașul Constanța. În vorbirea sa a arătat marea bucurie a dobrogenilor, cari de 50 de ani așa de mult au progresat. I-a răspuns I. P. S. Sa patriarhul-regent. Apoi s'a început slujba dumnezească, slujită de cei trei

mitropoliți ortodocși ai Ardealului, Bucovinei și Basarabiei și de episcopii Dunării de jos și al Tomisului.

Ședința sărbătorească

Dela slujbă Înălții oaspeți au trecut la casinou, unde a vorbit Înaltul Regent *G. Buzdugan*, prim-ministrul *Vintilă Brătianu*, președintele senatului *C. Nicolaescu*, președintele camerei deputaților *N. N. Săveanu*, generalul *C. Coandă* și președintele de organizare al serbărilor fostul ministru *V. Sassu*.

Frumoasă și împreună cu multe învățături a fost și expoziția, la care s'a putut vedea dezvoltarea pădurilor din Dobrogea și tot ce se face din lemnele acelor păduri. Interesantă a fost și expoziția de lână și de bumbac, de alune americane, a smochinelor, migdalelor, grâului roșu și alb, a cămășilor cu două cocoșe și a tot felul de vite și animale casnice din Dobrogea. S'a putut vedea acolo și o gospodărie model, apoi cusături și încreștături bulgărești, macedonene, mocănești, dobrogene, lipovenești și turcești. Într'altă parte era câte o biserică ortodoxă, catolică, musulmană, jidovească și lipovenească din Dobrogea, dincolo tot felul de pești ce se vânează în aceea parte a țării.

Cea mai frumoasă a fost însă, fără îndoială,

defilarea

Înainte mergeau ofițerii veterani, în uniforme dela 1877, apoi steagurile din războiul independenței, purtate tot de veterani, dintre cari unii mergeau voinicește, ținând capul sus, pășind după cum cânta muzica, amintindu-și poate cum defilau pe vremuri în fața regelui *Carol I.* Alții pășeau domoli, sau își țarau cu greutate pașii oboșiți de suferințe și de ani. Uralele nesfârșite ale mulțimei le întovărășau pasurile.

Au urmat apoi clipite de tăcere dureroasă, pentru că iată că se ivesc doi orbi, conduși de o fată pe a cărei obraji se prelinseseră două mărgăritoare de lacrimi. Erau dintre aceia cari și-au pierdut ochii în marile și nenorocitele lupte dela 1916. După ei apoi pășiră schiopii și ciungii și răniții marelui războiu.

Minunate au fost carăle cari arătau istoria Dobrogei. Cele șapte cară dintâi arătau istoria veche a Dobrogei, după cari urmează 13 cară, arătând istoria apropiată a acestei părți de țară, iar 30 de cară înfățișau Dobrogea de astăzi cu cele 4 județe ale ei, al 51-lea, și cel din urmă, a fost carul înfrățirii neamului. Au urmat delegațiunile poporului dobrogean și pe urmă defilarea militară, întâi a trupelor de uscat și apoi a trupelor de mare, pășind voinicește pe rând: ofițerii garnizoanei, școala navală, institutul maritim, infanteria, marina, grănicerii, aviația, artileria, cavaleria și cercetașii.

Masa comună nu s'a ținut, pentru că tocmai atunci îngropau pe cei 34 de morți dela marea nenorocire dela Recea, de lângă Slatina. După amiază s'au mai făcut și alergări de cai, la care *M. S. Regina* și *A. S. R. Prințesa Elena* n'au luat parte, fiindcă plecaseră, pe la ora 2 și jumătate, cu automobilul la Balciac.

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Sărbătoarea Cehoslovaciei

Vinerea trecută s'a sărbătorit în Cehoslovacia împlinirea alor 10 ani de când Cehoslovacia este stat liber și independent. Poporul cehoslovac a sărbătorit cu mare însuflețire, dela mic la mare, pentru că a avut rara fericire de a avea în fruntea lor oamenii cei mai de seamă, cari, în cei zece ani de dăinuire a țării, au făcut ca Cehoslovacia să se ridice între cele dintâi țări ale lumii. Cât de mândri pot fi acești Cehoslovaci, când se uită la celelalte țări mărite după războiu, mai ales la Iugoslavia, unde luptele lăuntrice și neînțelegerile sunt așa de mari, încât țin să amenințe chiar marea unire.

Nu înzădar am sărbătorit și noi această bucurie a Cehoslovacilor, uitându-ne, cu palmele puse streșine la ochi, la propășirea uimitoare a lor, în cei zece ani din urmă. Ni-s'au umesit ochii, gândindu-ne, ce poate face un popor, având conducători buni și cinstiți.

Trăiască Cehoslovacia, unită și nedespărțită! Trăiască vrednicii ei conducători!

În Rusia miroasă a prav de pușcă

Foametea cea mare, care stăpânește în Rusia mai altfel decât în Basarabia noastră, începe să dea de gândit conducătorilor netrebniți ai nefericitului popor rusesc. Bolșevicii, cari înainte cu câteva luni se laudau că sunt gata să exporțeze zeci de mii de vagoane de grâu, astăzi nu sunt în stare să dea de mâncare nici propriilor supuși, așa că în aproape toate orașele și satele oamenii flămânzi sparg brutăriile și vagoanele cu făină, cu să-și poată potoli foamea. Soldații bolșevici nu mai sunt în stare să facă ordine, pentru că și mațele lor corăie a foame.

De altă parte neînțelegerile continue dintre conducătorii bolșevici vor face poate ca poporul rus să-și facă singur dreptate și să alunge dela cârmă pe ceice de 10 ani și mai bine au făcut din țara aceea o adevărată nenorocire. Blajină cum este, țărănimea rusă, te miri câți ani ar mai suferi altfel pe Jidani aceia în fruntea treburilor țării, cu atât mai ales că armele și banii sunt în mâinile lor, dacă nu le-ar veni în ajutor foametea cea mare, care este mai vițează decât omul.

Ungaria împotriva Jidovilor

De o vreme încoace în Ungaria se aud tot mai multe glasuri împotriva Jidovilor, ba studenții universitari dela Budapesta au făcut și ei câteva spargereri de ferestri și de capete pe socoteala Jidovilor.

Interesant e că Jidovii tac de astădată amuțiți, pe când, de câte ori s'au întâmplat astfel de cazuri în România, țipau ca din gura șarpelui, sbierând „ghivalt” în toate ziarele lumii.

Bănuim că Jidovii au fost puși atunci la cale și ajutați de „Ungurii cari se deșteaptă”, cu scopul de a strica cât mai mult României și de a arăta că aici cât de jalnic le merge tuturor popoarelor minoritare, — pe când astăzi, când

ei înșiși strigă „teremtette”, nu se aude nici un glas de protestare, iar gazetele jidano-ungurești dela noi din țară tac tăcerea peștelui.

De vorbă cu cel mai bătrân om din lume

Un ziarist, mergând la Constantinopol, a căutat pe cel mai bătrân om al lumii, pe Aga Zaro, care este de 153 ani, ca să vorbească cu el și să-l vadă, cum e și cum se simțește.

L-a aflat într-o cafenea mică dintr-o parte mai sărăcăcioasă a Constantinopolului, șezând turcește, cu picioarele impletecite.

Văzându-l, a rămas uimit, cât de tinăr arată. Oricare om de 70 de ani i-ar putea invidia ținuta oabli, sprinteneala și strălucirea ochilor.

Îndată ce a văzut pe gazetar, Aga Zaro s'a sculat de jos, a pășit cu pași siguri spre gazetar, i-a întins mâna și i-a strâns-o bărbătește. Vocea nu-i tremură, nu-i este bătrânească, numai dinții îi lipsesc. Dacă și-ar pune dinți, nimenea nu i-ar da mai mult de 60 ani.

Se vede că este obișnuit cu ziaristii, pentru că nu se ferește de mașina de fotografiat, ci stă înaintea ei foarte încrezător în sine. Până când l-a fotografiat ziaristul, zeci de femei și de copii au venit să privească mașina, între ele și o muiere bătrână de 80 de ani. Era soția bătrânului Aga Zaro. Așadar între cei doi soți de căsătorie deosebirea de vârstă e de „numai” 73 de ani.

Iată ce a spus bătrânul ziaristului:

„Efendi (așa se numesc în Turcia funcționarii și învățătorii), sunt trecut de 150 ani și înzădar mă acuză o seamă de oameni că sunt înșălător, pentru că pot dovedi că sunt de 153 ani. Iată acolo, vezi cele două case și cafeneaua aceea? Le-am primit în dar dela Gaziul (biruitor în războaiele pentru religie) Mustafa Kemal Pașa (președintele de acum al republicii turcești), și apoi acela-i om foarte cuminte, și dacă nu eram de 150 de ani, nu-mi dădea casele acestea. Dar, mulțămîntă lui Allah (așa-l numesc Turcii pe Dumnezeu), încă mă simțesc în putere deplină, doar am și serviciu, căci eu sunt șeful hamalilor din Constantinopol și-i și țin în ordine, cu mână tare.

Înainte cu câțiva ani au venit după mine niște doctori și m'au dus în Italia și Franța, ba m'au dus și peste ape, departe în America. Și pretutindenea m'au vizitat învățați de cei mari, m'au pipăit și m'au întrebat, dar nici unul n'a știut să spună, că de ce m'a ținut Allah atâta vreme în viață. Că, efendi, 150 de ani e vreme multă. Mi-am îngropat 8 soții, copiii și nepoții toți. Acuma am soția a noua și un strănepot de 70 de ani cu copiii, nepoții și un strănepot de al lui. Da pentru aceea tot nu vreau să mor”.

„Și până când ai mai vrea să trăiești, strămoșule”, îl întreabă ziaristul.

„Dapoi cel puțin încă odată pe atâta. Dacă am trăit 153 ani, nu vreau să mor până nu văd, ce o fi cu lumea aceasta. Că să știți Dvoastră, că foarte multe lucruri sunt astăzi, despre cari înainte cu 150 ani nici pomina nu era, și iarăși multe vor mai fi peste alți 150 ani, cari astăzi nu sunt. Și apoi dacă Allah m'a lăsat să văd cu ochii cinematograful, să aud cu urechile mele bătrâne radio, și să sbor cu oasele mele bătrâne cu aeroplanul, nu mai vreau să mor, până nu văd și alte minuni mai nouă”.

„Da, place-ți cinematograful, strămoșule?”, îl întreabă ziaristul.

„Foarte îmi place. În fiecare săptămână merg odată la cinematograful cu nevastă-mea”.

„Da, pe aeroplan, nu ți-a fost frică?”

„Ei, efendi, de ce să-mi fie frică, că doară dacă Allah ar fi voit să-mi iea viața, n'ași fi ajuns ca să mă urc pe aeroplan”.

„Cu un cuvânt ești îndestulit cu viața de astăzi, strămoșule?”

„Foarte îndestulit, efendi. E cu mult mai bine astăzi decum a fost mai înainte, de aceea vreau să trăiesc și mai departe, că eu sunt de părerea că de aici încolo va fi și mai bine. Noi curzii, că eu nu sunt turc, ci am venit aici din Kurdistan (un ținut al Turciei din Asia Mică, aproape de Persia, Siria și Irak) suntem oameni cu viață lungă și nu sunt rari între noi oamenii de 100 și de 110 ani. Soția mea este turcoaică. A și îmbătrânit biata iute, că doar abia este de 80 de ani. Dar dacă Allah o chiamă la sine și eu iară ar trebui să mă căsătoresc, nu-mi mai iau de soție decât femeie curdă, din Kurdistan”.

„Cum, da D-Ta te mai gândești la căsătorie?”

„Pe om de aceea l-a făcut Allah ca să trăiască în căsătorie. Și apoi să ți-o spun chiar dreaptă, mie totdeauna mi-au plăcut femeile”, îi șopti bătrânul.

Pe când povestea Aga Zaro, în jurul lui se adunase o mulțime mare de bărbați, femei și copii. Toți ascultau cu gurile căscate și-l aprobau, ceea ce foarte îi plăcea bătrânului. La urmă mai adause bătrânul:

„Iac' așa trăiesc eu de o mulțime de ani. Mă plac oamenii, și mie îmi place de ei, și trăim în pace împreună”.

„Să trăiești strămoșule, dacă vrei și trei sute de ani încă”, zise ziaristul.

„Mulțam DTale” — îi răspuse bătrânul.

Non asesor consistorial. Preveneratul Ordinariat arhiepiscopesc a numit pe Păr. *Valer Suciu*, dela Școala Normală de băieți din Blaj, asesor consistorial. Noul asesor a fost încredințat și cu conducerea școlii.

Ziua nașterii M. S. Reginei văduve Maria. Luni, 29 Octomvrie, s'au împlinit 53 ani dela nașterea M. S. Reginei văduve Maria. Cu acest prilej s'a ținut la București, la patriarhie, o slujbă dumnezească, la care au luat parte miniștrii și alți funcționari înalți.

Profesori pensionați. Preveneratul Ordinariat arhiepiscopesc a trecut, pe ziua de 1 Noemvrie 1918, în pensiune pe Păr *Ioan F. Negruțiu*, directorul Școlii Normale de băieți din Blaj, pe Păr. *Nicolae Pop*, profesor de științele naturale și economie, și pe dl. *Petru Ungurean*, profesor de pedagogie dela aceeaș școală. Toți trei au fost trecuți în pensiune pentru că au împlinit de mult vârsta de 65 de ani, iară noua lege a învățământului așa poruncește.

Toți trei acești profesori au fost unii dintre cei mai harnici profesori ai Blajului, făcând cinste școlilor noastre. Cei dintâi doi sunt cunoscuți cetitorilor noștri din articolele pe cari le-au publicat în „Unirea Poporului”.

Dorim din inimă ca toți trei acești profesori bătrâni să poată folosi în pace și în sănătate bine vrednicita pensiune încă mulți ani, în deplină vigoare sufletească și trupestă!

Trei serbări naționale la Blaj. Joia trecută s'a sărbătorit în toată țara ziua nașterii Măiestrății Sale Regelui Mihail I. Slujba dumnezească a săvârșit-o pâr. canonic Dr. Ambroziu Chețianu, vicarul mitropoliei.

Vinerea trecută s'a sărbătorit la școlile din Blaj zece ani dela înființarea țării Cehoslovacilor, cu care prilej s'a trimis președintelui republicii cehoslovace câte o telegramă de felicitare.

Duminea trecută s'a sărbătorit împlinirea alor 50 ani, de când Dobrogea a fost alipită la România. La fiecare școală câte un profesor de istorie a ținut câte o vorbire, arătând elevilor însemnătatea zilei.

S'a logodit de 16 ori. Am arătat și noi într'un număr al gazetei noastre că Hermann Ghelmann din Iași s'a logodit până acuma de 16 ori, și dela fiecare logodnică a înșelat o anumită parte de zestre. Una dintre logodnice l-a pârît pentru înșălăciune. Tribunalul din Iași l-a judecat la 6 luni și o zi închisoare.

Ajutorarea infometaiilor din Basarabia. În Basarabia e foamete adevărată. N'a plouat toată vara de loc și astfel nu s'au făcut bucatele. La sfatul ministrilor din Joia trecută dl Ion Inuleț, ministrul Basarabiei, a făcut raport despre situația din Basarabia. A arătat că în județul Tighina s'au împărțit 40 vagoane de grâu pentru însămânțare, în jud. Ismail alte 40 vagoane, în jud. Tighina s'au împărțit 40 vagoane de grâu și 3 de săcară. Crucea Roșie, cu ajutorul slujbașilor din Basarabia, a înființat până acum 25 cantine (localuri în cari se dă de mâncare în cinste) în județul Cetatea-Albă pentru hrana copiilor, bolnavilor și bătrânilor, și mai are de gând să înființeze alte zeci de cantine. În toate județele s'a început facerea șoselelor.

Toate ziarele mari au început colecte publice pentru ajutorarea infometaiilor din Basarabia. Bine ar fi dacă și țărani Ardealului ar dărui câte o felderă-două de bucate pentru frații lor infometaii din Basarabia, gândindu-se la zicala românească: „azi mie, mâne ție“.

Nu vor mai fi sbârcoțuri. Doctorul Josef Frantz Kapp din New-York a aflat un fel de leac, pe care, ungându-l pe piele, trec toate sbârcoțurile. Până acuma la 70 la sută a ajutat leacul acestui doctor, așa că nu peste mult îl va pune în vânzare.

A murit la 105 ani. Maria Moldoveanu din Brăila, în vârstă de 105 ani, pe când se inapoia din oraș spre casă, a căzut într'un șanț adânc de 12 metri și după câteva ceasuri de chin a murit.

Se prăbușesc casele pretutindeni Mai săptămânile trecute s'au prăbușit două case la Praga, la câteva zile alta la Londra, iar zilele trecute încă una, la Paris. Pretutindeni au fost foarte mulți morți și răniți.

Lumea se întreabă, pentru ce se prăbușesc după o altă atâtea case, mai cu seamă în marile capitale? Răspunsul e: din lăcomia arhitecților sau întreprinzătorilor. Și iată de ce: După război populația orașelor a crescut în mod simțitor. Case însă nu erau destule. Atunci au venit o seamă de întreprinzători și au zidit case ieftine, din material slab și vechiu. Urmarea a fost că aceste zidiri s'au prăbușit încă înainte de a fi sfârșite.

La Budapesta se falsifică bancnote de 1000 lei. Siguranța a pus mâna pe mai mulți locuitori din Timișoara cari schimbau bancnote false de 1000 lei. Luați de scurt, ei au mărturisit, că banii li au dela Budapesta, și că ei numai li schimbă. Se fac cercetări pentru prinderea întregii bande de falsificatori.

Toți patru copiii unei familii, spânzurați. Un țăran din comuna Zarzenze, aproape de Vilna, din Polonia, a plecat dimineața cu soția sa la munca câmpului, lăsând casa și cei trei copii mai mici în seama unuia mai mare, de 14 ani.

Seara, când s'au întors dela câmp, au găsit pe toți patru copiii spânzurați în casă: doi de ușă, unul de fereastră și cel mai mare de o grindă a odăii.

Se crede că copilul cel mai mare i-a spânzurat și pe ceilalți trei frați ai săi, în etate de 8, 6 și 4 ani, și la urmă și-a pus și el lațul la grumaz.

Pentru părinții cari își dau fetele la școală. La școlile secundare din București a fost lipsă de 6 profesoare de limba franceză. Nu mai puțin de 400 de profesoare au suplicat pentru aceste 6 posturi. Bine înțeles că ministerului i-a fost foarte greu să aleagă între ele, și în sfârșit a numit pe 6, iar pe celelalte le-a respins.

Iată unde am ajuns în anul Domnului 1928! Sute de profesoare, cu diploma în mână, au rămas fără posturi. Și cu toate acestea atâtea fete se îmbulzesc la licee! Urmarea va fi, că vom avea nu peste mult telegrafiste și dactilografe (cari scriu la mașină), cu diplome de profesoare.

Ar fi bine dacă părinții fetelor și-ar da din bună vreme seama de împrejurarea aceasta, și nu și-ar neferici fetele ei înșiși.

Baptiștii se înmulțesc. Nu ne putem da seamă, cum cucerește la noi bapșismul, și cât de grozav se ridică numărul bapșitilor sau pocăiților. Pe când în 1918 în Ardeal nu erau decât 8 mii de bapșiti, astăzi numărul lor este înzecit, de 80 de mii. Dintre aceștia a treia parte sunt români. Episcopul lor este d. Iuliu Darabont, un croitor din Oradea.

În Turcia s'a introdus alfabetul latin. Până acuma Turcii scriau o scrisoare pe cari noi Europeanii n'le puteam ceti, pentru că era scrisă cu niște litere turco-arabe. Kemal-Pașa, președintele republicii turcești, a dat acuma poruncă asupra ca, începând cu 1 Noemvrie, să se introducă în toată Turcia alfabetul latin. Cele mai multe ziare turcești au apărut deja în noua îmbrăcaminte, iar în școlile turcești nu se mai scrie decât numai cu litere latine. Și firmele prăvăliilor sunt scrise numai cu litere latine, așa că la 1 Noemvrie în Turcia orice european va putea ceti el însuși toate scrisorile și ziarele turcești.

6300 kilometri pe jos. Ziaristul basarabean V. Gafencu, împreună cu soția sa, face o călătorie pe jos dela Chișinău la Lisbona, capitala Portugaliei. Călătoria aceasta e de 6300 kilometri și vreau s'o facă în curs de un an. Călătorii, însoțiți de câțelul lor, au părăsit Chișinăul la 30 Septemvrie și au ajuns Marția trecută la București, de unde au luat-o spre Belgrad.

Smulsă de vânt, din aeroplan. Ofițerul-aviator Mauerhoffer din Zürich (capitala Elveției) a făcut un sbor cu aeroplanul deasupra piscului muntelui Jungfrau. O domnișoară din societatea cea mai bună a Zürichului, Klara Gerber, l-a rugat să o plimbe și pe ea cu aeroplanul. Ofițerul s'a învoit și a luat-o cu sine. Pe când se aflau la 1000 metri peste ghețarul Aletsch, domnișoara, care era așezată la spatele aviatorului, a căzut din aeroplan. Ea s'a ridicat adecă în picioare, spre a vedea mai bine munții, și a fost luată de vântul cel puternic. Bine înțeles că a murit numai decât, iar cadavrul i-a fost găsit numai a doua zi.

O mamă de 15 ani naște trei fetițe. Dna Emma Ferrero din Collobrieres, lângă Toulon în Franța, născută în anul 1913 și deci având numai 15 ani, a dat naștere la trei fetițe. Și mama și copiii sunt deplin sănătoși.

Noul mers al trenurilor

Începând cu ziua de 15 Octomvrie trenurile pleacă din gara Blaj pe cum urmează:

Spre București:		Spre Cluj:	
Ora	6.40 accel. (Arad)	Ora	0.04 accel. (Arad)
>	7.19 personal	>	5.30 personal
>	12.24 Orient expr.	>	7.36 accel. (Arad)
>	17.07 rapid	>	8.43 accel.
>	17.36 personal	>	12.50 personal
>	22.30 accel.	>	14.08 rapid
>	23.32 accel. (Arad)	>	18.22 Orient expr.
>	0.10 personal	>	22.09 personal

Târnava mică:

Pleacă: Ora	7.40	Sosește: Ora	11.40
>	14.00	>	21.58

Castanul sălbatic

Castanul sălbatic este un copac frumos. Crește repede și are umbră deasă. Se plantează mai ales pe marginea străzilor și prin parcuri.

Patria castanului sălbatic este Asia. Aici formează păduri întregi, mai ales prin Tibet și Afganistan. A fost găsit și în pădurile uriașe din Himalaia.

Cel dintâi castan sălbatic a fost sădit în Europa în 1576 de Carol Clusius, directorul grădinilor împărătești din Austria. Mlădița acestui castan a fost trimisă de baronul Ungnad, ministru împuternicit pe lângă Înalta Poartă. Din aceasta mlădiță s'a sporit castanul sălbatic în întreaga Europa de mijloc și apuseană.

Castanul sălbatic are frunzele compuse ca degetele dela o mână. Florile sale sunt albe și așezate la vârful ramurilor. Parcă sunt luminile de pe un pom de Crăciun.

Fructele castanului au pe deasupra o coajă carnoasă, cu ghimpi scurți. Când coaja crapă, iese din ea una ori două semințe mari, învăluite într'o piele liță groasă.

Castanul sălbatic iubește pământul gras. Crește bine însă și în pământ mai slăbuț. Dacă umblă vreme potrivită crește repede și se întărește.

Face fructe aproape în fiecare an. Fructele lui sunt amare. Din cauza aceasta nici nu se mănâncă.

Fructele castanului sălbatic cuprind foarte multă întăreală, aproape 30—36%. De aceea chiar dela început oamenii i-au adunat fructele și au scos din ele întăreală.

Întăreală scoasă din castane sălbatică este cu mult mai bună ca și întăreală scoasă din cartofi.

Dacă vrem să scoatem întăreală din castane sălbatică, mai întâiu răzăm castanele, fărimă ce o căpătăm, o punem în apă să se înmoaie, apoi o

punem în saci și o apăsăm bine să se stoarcă. Zeama lăptoasă ce se scurge din saci, o adunăm în oale. Întăreala din zeamă, se așează pe fundul oalei. După așezare, apa se aruncă și peste întăreală se toarnă altă apă proaspătă. Mestecăm bine și lăsăm să se așeze din nou. Apoi iar punem altă apă și mestecăm. Aceasta lucrare o facem până atunci până când întăreala și-a pierdut gustul acru.

Întăreala scoasă din castanele sălbatice se întrebuințează mai ales la lipit. O întrebuințează compactorii la legatul cărților și cartonagii, cari fac hârtiile cartonate.

Lemnul castanului sălbatic este întrebuințat de măsari. Oa lemn de foc nu-i prea bun, dar totuși e mai întrebuințat ca și salca și bradul.

Castanul sălbatic se întrebuințează și în farmacie. Cu praf de castan sălbatic se falsifică praful numit chinină.

Animalele încă se pot vindeca cu fărînă de castan sălbatic. Se întrebuințează mai cu seamă în contra boalelor de stomac, diaree și în contra curgerilor de sânge.

Castanele sdrobite și amestecate cu tului de cucuruz, sunt foarte bune pentru întărirea stomacului și curățirea sângelui.

Castane sălbatice răzălite, de mulțori sunt mai bune decât săpunul. Fierarii, mașiniștii și hornarii dacă își spală mâinile cu răzături de castane sălbatice, se curăță foarte bine.

Poporul crede, că dacă îți atârni la grumaz castane sălbatice înșirate în ață, scapi de amețea și de durere de se.

Ion Popu-Câmpeanu

Ca să nu degere pomii

Când iarna este geroasă și lipsită de zăpadă, pomii degeră, mai cu seamă pomii cei tineri.

Ca să apărăm pomii tineri, să nu degere, e bine să-i scoatem toamna din straturi și să-i îngropăm într'un loc adăpostit, unde se pot acoperi și cu frunze sau rogojini.

Pomii mai marișori, gata să fie sădiți, precum și aceia, cari vor fi sădiți la primăvară, se pot scoate din toamnă și se îngroapă într'un șanț adăpostit, unde se acopere tot cu frunze sau cu rogojini.

Pomii sădiți în grădină, în cei din-tâi 3—4 ani se înfășoară cu o funie de paie până sus la crengi. Paiele îi apără de degerătură. E bine ca în jurul acestor pomi să se facă și mușuroaie.

Școțind pomii din pământ de cu toamnă, se întrerupe mai de vreme urcarea sucului prin ei și neavând prea mult suc, nu vor îngheța. Dacă pomii au frunze până toamna târziu, sunt adescori primejduiți să degere iarna.

Pomilor sădiți toamna, să nu li-se scurteze crengile numai în primăvară, când a trecut înghețul. Orice tundere și curățire a pomilor să se facă numai spre primăvară. Curățindu-i toamna sau iarna li-se pot strica mugurii din vârf.

Pomii scoși de cu toamnă și puși în șanț, sunt feriți de a fi ruși de zăpadă și de viscol, cari încă fac în unele ierni mari stricăciuni.

Cum umblă banii

În săptămâna din urmă, banii străini s'au plătit la București în felul următor:

1 dolar american	165 lei — bani
1 franc francez	6 " 55 "
1 liră engleză	806 " — "
1 liră italiană	8 " 75 "
1 coroană cehoslovacă	4 " 95 "
1 dinar sârbesc	2 " 93 "
1 zlot polon	18 " 65 "
1 marcă germană	39 " 50 "
1 pengő unguresc	29 " 25 "
1 leva bulgărească	1 " 25 "
1 schiling austriac	23 " 50 "

Acestea prețuri se înțeleg la schimb mai mare. Banii mai puțini se schimbă totdeauna ceva mai puțin.

Dela administrația gazetei

În săptămânile trecute am început să trimitem înștiințări la toți restanțierii gazetei noastre, arătând fiecăruia, cu câți bani ne datorește și pe cât timp. Acestea arătări însemnează că ne-a pătruns și pe noi cușitul până la os și că nu mai putem răzbi cu plățile și cu năcazurile joii. De aceea așteptăm dela toți cei cu datorie la foaie, să nu mai steie pe gânduri nici o clipă, ci să folosească mandatele alăturate la înștiințări și să ne trimită, fără nici o altă întârziere, banii cu cari ne datoresc.

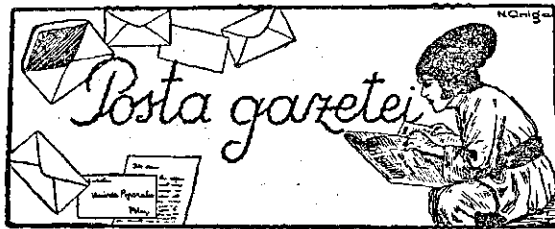
Acum, toamna, bănișorii se pot face mai ușor și oricine lesne se poate mântui de datoria la foaie.

Celor cari nici după acestea arătări nu-și vor plăti abonamentele, le vom opri gazeta fără nici o cruțare.

Cărți nouă

A apărut:

Catalogul cărților cari de află de vânzare la Institutul „Presa bună“, Iași, Strada Ștefan cel Mare, No. 56. El cuprinde toate cărțile catolice în limba română apărute la Iași, Hălăucești, Blaj, Lugoj, Gherla, Oradea, Sighet și în alte locuri. Acest catalog se trimite gratis oricui îl va cere printr'o carte postală și își va da exact și lămurit adresa. Scrieți imediat la adresa: Institutul „Presa bună“, Iași, Str. Ștefan cel Mare, No. 56.

Dumitru Băbușiu. Am primit 90 Lei.
George Medoia. Am primit 156 Lei. Abonamentul plătit pe 1928.
Vasile Țârlea. Am primit lei 180. Abonamentul DV. este plătit până la 31 Dec. 1928
Petru Giurgu. Am primit 260 Lei, din cari am trecut, pe 1927 Lei 80, iar pe 1928 Lei 80. Mai restăți 100 Lei până la 31 Dec. 1928.
Ioan Chelza. Am primit 540 Lei, din cari am trecut 360 Lei în abonamentul DV. pe 1927 și 1928, iar 180 Lei pentru Ioan Cristea, abonamentul pe 1928.
Aurel Tămaș. Am primit 360 Lei din cari 180 în abonamentul DV. iar 180 Lei pentru curatoratul bisericii.
Crișan Aurel. Am primit 150. Mai restăți 30 Lei până la 31 Dec. 1928 Bani de care ne întrebați i-am primit.
Jacob Pitea. Am primit 180 Lei, abonamentul pe 1928.
Ioan Hărăstășan. Bani de cari ne întrebați i-am primit și i-am trecut pe 1927. Pe 1928 mai aveți de plătit încă 180 Lei.

Citiți și răspândiți

„Cărțile Bunului Creștin“!

Până acum au apărut:

- Nr. 1. Despre păcat (s'a epuizat).
- Nr. 2. Fiți desăvârșiți (s'a epuizat).
- Nr. 3. Bolșevicii și biserica (s'a epuizat).
- Nr. 4. Darul lui Dumnezeu.

Broșura are 64 pagini, și se vinde cu 6 lei.

Nr. 5. Adevărata fericire.

Broșura are 64 pagini, și se vinde cu 6 lei.

Nr. 6. Taina spovedaniei, 126 pag., cu 15 lei.

Nr. 7. Tălcuirea Apostolilor din Duminecile de peste an, partea I. dela Dumineca Paștilor până la Dumineca XII. după Rusalii, cuprinde 148 pagini, și se vinde cu 20 lei; partea II, dela Dumineca XIII, după Rusalii până la Dumineca după Nașterea Domnului, cuprinde 120 pagini și se vinde cu 15 lei; partea III, dela Dumineca înainte de Botezul Domnului până la Dumineca Floriilor, cuprinde 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

Toate trei broșurile cuprind laolaltă aproape 400 de pagini și se vând cu prețul foarte mic de numai 50 lei.

Celce citește și răspândește între prieteni și cunoștii săi, „Cărțile Bunului Creștin“, nu numai că se întărește în credință, dar face și un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu, pentru care cu drept cuvânt poate aștepta anumită răsplată dela Dumnezeu.

Redactor: IULIU MAIOR.

Nr. 6680—1928.

Publicațiune de concurs

Deschizându-se cu ziua de 1 Noembrie 1928 școala de arte și meserii „St. Iosif“ de pe lângă Orfelinatul gr. cat. român de băieți din Blaj, se publică prin această concurs cu termenul de 12 Noembrie 1928:

1. Pentru trei (3) măestri la secțiile mecanică, tâmplărie și rotărie. Retribuțiile împreunate cu aceste posturi se plătesc din bugetul Ministerului Instrucțiunii publice și sunt întru toate egale acelora, pe cari le au maestrii școlilor similare ale statului, inclusiv gradații și drept de pensie.

Celce doresc să obțină aceste posturi, vor avea să-și înainteze la acest Consistor cererile însoțite de documente, dovedind, că întrunesc toate condițiunile cerute de Legea asupra învățământului profesional.

2. Pentru primirea alor 20 elevi pe cursul I al acestei școli, dintre cari un număr limitat pot fi orfani din război, cari vor fi primiți și întreținuți de Orfelinat, iar restul solvenți, resp. bursieri, pe cât se va ajunge după micul număr al burselor.

Toți concurenții vor avea să devedească, cu carte de botez și extras de naștere, că au împlinit etatea de 12 ani, cu certificat medical, că sunt sănătoși, și cu certificat școlar că au terminat cel puțin 4 clase primare.

Orfanii din război, afară de aceste documente vor mai anexa: Extras familiar, extras de moartea tatălui, ori proces verbal de dispariția lui.

Extras și de moartea mamei, (dacă e cazul).

Extras de averea părinților și a orfanului.

Copia titlului de pensie, ori un certificat comunal, prin care să se devedească calitatea de orfan din război, arătându-se numărul titlului de pensie și suma pensiei acordate.

Blaj, din ședința Consistorului arhiepiscopesc de Alba-Iulia și Făgăraș, ținută la 30 Octomvrie 1928.

Nr. 74—1928.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. — 1928 a judecătoarei de ocol Blaj, în favorul reclamantei „Casa de Economie S. pe A.“, repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi, pentru încasarea creanței de 5740 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 20 Noemvrie 1928, orele 10 a. m. la fața locului în comuna Crăciunel de jos și Bucerdea-grănoasă, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: car, coșer, sură, mobilă, cucuruz și alte, în valoare de Lei 23,300.—

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni la 9 Octomvrie 1928.

NICULAE BACIU.

1—1 (618)

portărel.

Nr. 73—1928.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică în baza deciziei Nr. G. 442—1928 a judecătoarei de ocol din Blaj, în favorul reclamantei „Casa de Economie S. pe A.“, din Blaj, repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi, pentru încasarea creanței de — Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 20 Noemvrie 1928 orele 11 a. m. la fața locului în comuna Crăciunel și pe 1 p. m. în Bucerdea-grănoasă unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: Fân, oi, coteț, jichi, iapă, căruță și alte, în valoare de Lei 24,000.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 9 Octomvrie 1928,

NICULAE BACIU.

1—1 (617)

portărel.

Nr. 397—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 1863—1927 a judecătoarei de ocol din Blaj, în favorul reclamantului Maurițiu Pollak, repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarea creanței de Lei 2040 și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 14 Noemvrie 1928 orele 11 a. m. la fața locului în comuna Bucerdea-grănoasă la hodaie, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: o iapă roșie în valoare de Lei 10,000.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 7 Octomvrie 1928.

NICULAE BACIU,

1—1 (616)

portărel.

Nr. 393/1927.

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 1866/1927 a judecătoarei de ocol din Blaj în favorul reclamantului firma „Hoza și Sălăgean“ repr. prin avocatul Ilarie Aldea pentru încasarea creanței de 2910— Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 29 Noemvrie 1928 orele 5 a. m. la fața locului în comuna Roșia de Secași, la locuința urmăritului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: un șopru de scânduri în valoare de 8000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 18 Octomvrie 1928.

NICULAE BACIU,

(614) 1—1

portărel.

No. 1088—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 5273—1927 a judecătoarei de ocol din Blaj, în favorul reclamantei „Casa de Economie S. p. A.“ din Blaj repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarea creanței de 10.000— Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 17 Noemvrie 1928 orele 11 a. m. la fața locului în com. Blaj, la locuința urmăritilor unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: dulapuri, birou, toalete, mașină de benzină și alt. în valoare de 28.380— Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 9 Octomvrie 1928.

NICULAE BACIU

1—1 619

portărel.

No. 138—1926.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 449 și 500—1926 a judecătoarei de ocol din Blaj în favorul reclamantilor Ödön Kovács și Iacob Wisburg repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi, pentru încasarea creanței de 13.783.50 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 29 Noemvrie 1928 orele 4 p. m. la fața locului în com. Roșia de Secași la locuința urmăritului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: junci și cucuruz în valoare de — Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 16 Octomvrie 1928.

NICULAE BACIU

1—1 620

portărel.

No. 1040—1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei Nr. G. 5037—1917 a judecătoarei de ocol din Blaj, în favorul reclamantei „Casa de Economie S. p. A.“ repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedi pentru încasarea creanței de 13.000— Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 19 Noemvrie 1928 orele 10 a. m. la fața locului în com. Veza, la locuința urmăritului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: cal, porc, căruță, vacă și car în valoare de 32.000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 9 Octomvrie 1928.

NICULAE BACIU,

1—1 621

portărel.

Casă de vânzare

Se vinde din mână liberă o casă de cărămidă, constatătoare din 2 prăvălii, 2 camere, odaie de baie, pivniță, grădină, fântână betonată și grajd.
Adresa:

Constantin Mucea

(613) 1—3

Câmpeni, jud. Turda.

De închiriat

Două camere, bucatărie și spais, de închiriat. Informații se pot afla la cancelaria firmei

Iacob Mendl din Blaj

(615) 1—3

Cea mai bogată carte de rugăciuni este Mângăierea Creștinului

de IOAN GENȚ — 550 pag. format de buzunar

Cuprinde toate rugăciunile trebuincioase de dimineața, seara, la Mănecat, Inserat, la mărturisire, cuminecare, la sf. Liturgie și diverse; precum și cântările dela Inserat, Mănecat, Prohod și Canunie.

Costă 80 de Lei legată în pânză peste tot

Se poate avea la toate librăriile mai de seamă și la redacția revistei: „VESTITURUL“, Oradea, Parcul Ștefan cel Mare

Nr. 8

(565) 9 10

DE VANZARE

Casă în Blaj, cu 5 camere și bucatărie, pivniță, cămară, fântână, grădină cu pomi în est. de 1/2 jug. Cad.

Prețul 180,000 Lei.

A se adresa la avocatul Olteanu, — Blaj. (600) 2—2

Cine vrea să cumpere ceas deșteptător sau de buzunar ieftin, să meargă la

M. Friedmann

Ceasornicar și ju-
— vaier Blaj —

Aici se vând ceasuri cu
250 Lei, garanție un an.

Prețuri fixe,
dar moderate!

(582) 7—7

Căutăm vânzători de gazete în fiecare comună. Dumineca și în sărbători ei pot vinde „Unirea Poporului“ credincioșilor, când ies dela biserică. Osteneala le-o răsplătim bine, mai cu seamă dacă se angajează să vândă și cărți populare și calendare.

Toți cari se angajează trebuie să aibă o scrisoare de recomandare dela preotul satului. Altfel nu-i putem primi.

Incercați și nu vă va părea rău.

ICOANE SFINTE

Reproduceri artistice de pe tablourile pictorilor clasici. — Diferite mărimi. — Dela 20—500 Lei. — Domnul Hristos. Prea-

curata Vergură Maria

INMORMĂNTAREA DOMNULUI HRI-
STOS executată în 5 colori, mărimea 47/59
cm. Lei 80. — Să nu lipsească din casa
nici unui creștin.

Se află de vânzare la

Librăria Seminarului, Blaj